

[Gert Petersen]

ske, som den kaldes, regering er blevet til som en oprørsregering mod den britiske, og så sagde hr. Kjelgaard: det er måske derfor, man kalder den ulovlig. Det er nu ikke kun derfor. Der er så mange oprørsregeringer, som har opnået international anerkendelse, det ved vi udmærket godt. Men denne oprørsregering adskiller sig fra alle andre derved, at den af FNs sikkerhedsråd er blevet erklæret for en ulovlig regering. Jeg kender ikke nogen anden oprørsregering i verden, som har fået det stempel på sig af FNs sikkerhedsråd. Og læg mærke til, at det er sikkerhedsrådet, der har erklæret det! Det er ikke generalforsamlingen, men det er sikkerhedsrådet, hvor stormagterne har vetoret.

Baggrunden for, at sikkerhedsrådet traf den beslutning, var såmænd, at Storbritannien indklagede denne oprørsregering. Hvorfor gjorde Storbritannien det? Her kommer vi til det næste, som man har udeladt. Det skyldtes, at Smithoprøret udbrod, fordi Storbritannien var i færd med at forberede den samme skæbne for Rhodesia, som man havde forbedret og gennemført for Tanzania – Tanganyika, som det hed dengang – for Kenya, for de øvrige britiske besiddelser i området, nemlig overgang til selvstændighed og sort flertalsstyre. Det førte jo ikke til massakrer i Kenya, i Tanzania, i de andre lande, hvor man kun to-tre år tidligere havde gennemført det, som man nu også ville gennemføre for Rhodesias vedkommende. Men i Rhodesia ville det hvide mindretal ikke finde sig i det, og derfor begik Ian Smith og hans folk et statskup. På den baggrund indklagede Storbritannien dem så for FNs sikkerhedsråd, og sikkerhedsrådet erklærede, at denne regering er ulovlig. Sikkerhedsrådet belagde den med boykot.

Ophævelse af boykotten ensidigt, en anerkendelse af denne regering ensidigt er efter min opfattelse ikke alene i strid med en række moralske principper, men vil ganske enkelt være en krænkelse af FNs pagt, fordi det er sikkerhedsrådet, som har truffet disse bestemmelser. Derfor synes jeg, man skal holde op med den snak.

Det er ikke helt tilfældigt, at samtlige andre lande i verden rundt omkring os, hvad enten det er i Øst eller i Vest, anser Smithregeringen – og den nuværende regering er bare en fortsættelse af den oprindelige oprørsregering – for ulovlig. Vi skal huske på, hvad der var årsagen, hvad der var baggrun-

den for dette oprør. Det var ikke et stort, undertrykt flertal, der rejste sig og tog magten. Nej, det var et lille, herskende mindretal, som var bange for, at den regering, som stod over den, regeringen i London, ville fratage dette lille, herskende mindretal styret og indføre et almindeligt flertalsstyre sammen med uafhængigheden, sådan som det skete i Tanganyika, i Zambia, i Kenya og i en række andre lande.

Vi kan ikke under nogen omstændigheder medvirke til det forslag, kristeligt folkeparti her har fremsat.

### **Ib Nørlund (DKP):**

Det, som kristeligt folkeparti og andre her prøver at lægge sædelige fagter til, er jo i virkeligheden en opfordring til et ganske nederdrægtigt rygangreb mod Zimbabwes folk, mod det kæmpende Afrika, og en opfordring til at bryde bindende FN-forpligtelser i den henseende.

Hr. Jørgen Junior mente, det var et modigt forslag. Jeg kan ikke rigtig se modet i det, men det fremgik jo af hr. Jørgen Juniors udvidede redegørelse, at han støttede forslaget vældigt og begejstret og samtidig fik en rig lejlighed til at demonstrere sit sædvanlige kolonialistiske synspunkt på Afrikaspørgsmål, som han, synes jeg, gav ret forfærdende udtryk for fra denne talerstol.

Man måtte egentlig håbe, at kristeligt folkeparti ikke vidste, hvad de gjorde ved at fremsætte dette forslag, så kunne der jo være tilgivelse i det. Der er også forskelligt i bemærkningerne til det, der kunne give én sådanne tanker, men alligevel betvivler jeg, at man ikke dog nogenlunde kan se konsekvenserne af et skridt som det, man her foreslår.

Den nye Smithregering, der er dannet i Zimbabwe, er jo simpelt hen en ny manøvre for opretholdelsen af det racistiske styre, hvorved man med trick, som kendes, tog et par repræsentanter op i regeringen, som i Afrika selv betegnes som sorte afrikanere med hvide sjæle. Man siger – og kristeligt folkeparti siger det såmænd også – at denne regering vil lave frie valg. Hvordan forestiller man sig det i et borgerkrigsland, i et land, hvor talrige flygtninge lever uden for landets grænser, hvor de sidste tal, som jeg har fået opgivet, lyder på, at der i Zambia lever 60.000, i Moçambique 80.000 og i Botswana